

esse coniicio ex grauissima illa adiuratione, quam libro περὶ ὀγδοάδος subiunxit. Nam qui tantam a descriptoribus librorum exigit curam, et follicitudinem, illum nihil sane intermisso merito credimus, quod ceteroqui boni scriptoris solet esse officium. Interim non nego, multos etiam inter uerustiores ἀνονύμως sua edidisse scripta, nisi forsan per temporum iniquitatem, aut incuriam hominum, nomina ista perierint. Testor hic iterum Eusebium L. V. H. E. c. XXVII. cuius uerba digna sunt, quae hic legantur. Καὶ ἄλλων δὲ πλείστων, ὃν ὅυδε Ἰακὼβος προσηγορίας καταλέγειν ἡμῖν δυνατὸν, ἥλθον εἰς ἡμᾶς λόγοι. Οὐδοῦδόξων μὲν χεὶς ἐκκλησιαστῶν, ὡς γε δὴ η̄ ἐκάστου παραδείκνυσι τῆς Θείας γραφῆς ἐρμηνεία· αἰδήλων δὲ ὅμως ἡμῖν, ὅτι μὴ τὴν προσηγορίαν ἐπάγεται τῶν συγγεαψαμένων. Atque haec scripta deinceps intercidere, aut aliis falso adscripta sunt, quorum tractandi rationem, aut stylum, aliquo saltim modo prae se ferre uidebantur.

VI. Quid uero de Scriptoribus Sacris est dicendum, qui Θεοπνεύστως sua consignarunt scripta? Num et illi suis inscriptiones libris apposuisse censendi sunt? Pridem iam illa mota est quaestio, et id quidem contrariis eruditiorum sententiis, in affirmantem aliis, aliis in negantem concedentibus sententiam. Nos, misso Foedere Vetustiore, de Nouo tantum dispicimus, et, quo res eo clarior euadat, obseruandum esse ducimus, inscriptiones, sacris libris appositas, non unius omnes esse generis. Quaedam ad ipsam quasi textus seriem pertinent, unde non immerito textuales nominantur. Aliae in fronte totius uoluminis comparent, et ipsis textualibus, quas dicimus, praemittuntur. Ad priores referto illas inscriptiones, a Paullo, Petro, Iacobo, et Iuda sub initium literarum more, institutoque ueterum confectas, qui in limine epistolarum, commemorato scribentis nomine, illorum pariter apponere solebant nomina, ad quos exāratae erant literae. Atque hos quidem titulos auctores habere ipsos uiros Θεοπνέυστας, et αὐθεντίας appellandos eis nomine, nemo temere negat.